

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การเสนอผลวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนจากภาพต่างกัน คือ ภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริง ภาพการ์ตูน โดยทำการทดลองกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของชนิดของภาพ 3 ชนิด คือ ภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริงและ ภาพการ์ตูนที่มีต่อการระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่เรียนคำศัพท์จากภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริงและภาพการ์ตูนจะระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้แตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นโรงเรียนมทร.พระนคร ประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2538 จำนวน 372 คน โดยผู้วิจัยดำเนินการหาตัวอย่างแบบช่วงชั้น ดังนี้ นำรายชื่อนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2538 มาจัดเรียงตามคะแนนจากผู้ที่มีคะแนนมากไปหาน้อย โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกลาง ภาคต้น ปีการศึกษา 2538 แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลาง สูง กลุ่มละ 30 คน รวม 90 คน แล้วทำการเลือกแบบสุ่มเพื่อทำการทดลอง โดยการหาตัวอย่างแบบสุ่มกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

10 คน ปานกลาง 10 คน สูง 10 คน โดยที่นักเรียนกลุ่มที่ 1 เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพถ่าย นักเรียนกลุ่มที่ 2 เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพวาดเหมือนจริง และนักเรียนกลุ่มที่ 3 เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพการ์ตูน

การดำเนินการทดลองนักเรียนจะเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากสไลด์ประกอบเสียงกลุ่มละแบบ คือ ภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริงและภาพการ์ตูน สไลด์แต่ละภาพจะมีคำศัพท์ปรากฏอยู่ที่ภาพบนแถบพื้นสีเหลือง การเรียงสไลด์ทั้งสามกลุ่มจะเหมือนกัน โดยจะใช้เวลาเรียนประมาณ 30 วินาทีต่อคำศัพท์ 1 คำ จากนั้นจะให้ นักเรียนทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วโดยการฉายสไลด์ประกอบเสียงอีกครั้ง ใช้เวลาประมาณ 10 วินาทีต่อ 1 คำ เมื่อผู้เรียนได้เรียนครบกระบวนการแล้ว ผู้วิจัยจะทำการทดสอบการระลึกคำศัพท์ โดยให้ดูภาพสไลด์ที่ใช้ทดสอบ ผู้เรียนจะได้ดูภาพสไลด์ที่ได้เรียนไปแล้วอีกครั้ง แต่ภาพนั้นจะไม่มีคำศัพท์ปรากฏบนแถบพื้นสีเหลือง และภาพที่ดูอีกครั้งนี้จะมีการสลับลำดับภาพใหม่ โดยแต่ละกลุ่มจะมีการสลับภาพเหมือนกัน ส่วนเทพคำบรรยายจะบอกลำดับที่ของแบบทดสอบที่ปรากฏตรงหน้านั้นตรงกับข้อใด ผู้เรียนต้องเลือกคำศัพท์ในแบบทดสอบ ซึ่งเป็นตัวเลือก 4 ตัว เลือกให้ตรงกับรูปภาพที่ได้ดูลงในกระดาษคำตอบ

นำข้อมูลที่รวบรวมมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว
(One way analysis of variance)

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริงและภาพการ์ตูนให้ผลการระลึกคำศัพท์ได้ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาผลของชนิดของภาพ 3 ชนิด คือ ภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริง และภาพการ์ตูนที่มีต่อการระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการวิจัยปรากฏว่านักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากภาพต่างกัน ให้ผลการระลึกคำศัพท์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานและไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของอาบทิพย์ เจริญรัชต์ (2527) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทของภาพเหมือนจริงคือภาพถ่ายและภาพวาดเหมือนจริงในการเสนอภาพต่อการจำได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนจำภาพถ่ายได้ดีกว่า จินดารัตน์ เพ็ชรวงศ์ (2528) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของภาพ 3 แบบ คือ ภาพสี ภาพลายเส้นอย่างง่าย ภาพลายเส้นแสดงรายละเอียดกับรูปแบบการคิดที่มีต่อการจำได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนจำภาพสีดีที่สุด รุจิรา คุ่มเจริญ (2528) ศึกษาผลของรูปแบบภาพ 3 แบบ คือ ภาพถ่าย ภาพลายเส้นเหมือนจริง ภาพการ์ตูนที่มีต่อความคงทนต่อการเรียนรู้ของเด็กเรียนช้า พบว่า ภาพลายเส้นและการ์ตูนให้ผลต่อการเรียนรู้ดีที่สุด นอกจากนี้อรุณพรหมจรรย์ (2531) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเหมือนจริง ได้แก่ ภาพลายเส้นอย่างง่าย ภาพลายเส้นแสดงรายละเอียด ภาพวาดเหมือนจริงของพื้นหลังกับความถนัดทางภาษาที่มีต่อการระลึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่เรียนจากพื้นหลังลายเส้นอย่างง่ายส่งผลต่อการระลึกคำศัพท์ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด

ส่วนผลการวิจัยที่สอดคล้องกันมีดังนี้ ผลงานวิจัยของसानิต กายาผาด(2517) ได้ศึกษาผลการเรียนและความคงทนในการจำของนักเรียน 3 ระดับชั้น คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรปีที่ 1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์จากการเรียนโดยใช้ภาพการ์ตูนและภาพถ่าย ปรากฏว่าผลการเรียนจากภาพทั้งสองไม่แตกต่างกัน ปณิตาน แสงศรี (2524) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้จากภาพถ่ายและภาพการ์ตูนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น พบว่าผลการเรียนจากภาพทั้งสองแบบไม่แตกต่างกัน ส่วนสมพร มันทนนาชาติ (2528) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนเรื่อง "อวกาศ" โดยใช้ภาพถ่ายกับภาพ

การรู้ตื้น ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยที่สอดคล้องกันนี้ แสดงว่าการใช้ภาพถ่ายหรือภาพการรู้ตื้นประกอบบทเรียนนั้น ผู้เรียนที่อยู่ในระดับเดียวกัน หรือผู้ที่มีระดับความสามารถในการเรียนรู้ระดับเดียวกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง ภาพทั้งสองไม่แตกต่างกัน

การเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริงและภาพการรู้ตื้น ให้ผลการระลึกได้ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่ามีเหตุผลที่อธิบายได้ว่า ทางด้านภาพทั้ง 3 ชนิด ได้แก่ภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริง และภาพการรู้ตื้นที่สร้างขึ้นคงสื่อความหมายได้ใกล้เคียงกันเนื่องจากการวาดภาพเหมือนจริงและภาพการรู้ตื้นนั้น ได้ใช้ภาพถ่ายเป็นต้นแบบเพื่อให้เนื้อหาของภาพตรงกัน ภาพทั้ง 3 แบบจึงคล้ายกันต่างกันเพียงสัดส่วนและสีของภาพ บ้างเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้นภาพการรู้ตื้นอาจจะขาดส่วนที่ทำให้เกิดอารมณ์ขันอันจะช่วยดึงดูด ความสนใจของผู้เรียนไปบ้าง นอกจากนี้ผู้เรียนอาจมีประสบการณ์จากการเคยเห็นของจริง หรือรูปภาพมาแล้ว ทำให้การทดลองสอนคำศัพท์โดยใช้รูปที่เป็นประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ใช้ไม่ได้ แม้ว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ทดลองผู้เรียนจะไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนก็ตาม และภาพที่มีชนิดต่างกัน เมื่อนำมาใช้ประกอบการสอนคำศัพท์ควบคู่ไปด้วยจะไม่มี ความแตกต่างด้านความจำ จะมีความแตกต่างด้านความชอบ ความสนใจเท่านั้น (Larner Quoted in De Cocco 1968 : 3) ดังนั้นในการทดลองครั้งนี้ซึ่งให้นักเรียนเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากภาพต่างกัน 3 แบบ แต่มีคำศัพท์ได้ภาพเช่นเดียวกัน จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน

การเพิ่มรายละเอียดลงไปนีสื่อประเภทภาพให้มีความเหมือนจริงมากขึ้น ไม่ ทำให้การเรียนรู้ ความจำ ความเข้าใจของผู้เรียนเพิ่มขึ้นไปด้วย เพราะสมองของ คนจะรับรู้รายละเอียดที่จำกัด(Arnold & Dwyer 1976 : 14-16 ; Forqus 1970 : 132 ; Huttenlocher 1970 : 61) เช่นเดียวกับทราเวอส์(Travers, 1964) ได้ ศึกษาผลของการเพิ่มอัตราความเป็นจริงลงไปนีสื่อประเภทภาพ เริ่มจากภาพถ่าย เส้น ภาพแรเงาและภาพถ่ายเหมือนจริง พบว่าเด็กจะเรียนมนิทัศน์จากภาพถ่ายเส้นที่มีรายละเอียดน้อยได้ดีกว่า ผู้เรียนอาจมีความชอบในภาพที่แตกต่างกัน แต่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้อง

เรียนได้ดีที่สุดจากภาพที่เขาชอบ (Myatt and Carter 1979 ; ชุตินา กอวชิรพันธ์ 2536 : 61-62)

ในด้านความสนใจ ผู้เรียนส่วนมากยังชอบลักษณะของภาพการ์ตูนมากกว่าภาพถ่าย (Amsden 1960 : 309-312 ; ฉลอง ทับศรี 2517 : 60-64) โดยเฉพาะเป็นสิ่งที่นักเรียนวัย 11-13 ปีสนใจ สามารถนำมากระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกได้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ(2520 : 35) รายงานความสนใจและรสนิยมการอ่านของเด็กและเยาวชนว่าหนังสือการ์ตูนเป็นหนังสือที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชอบอ่านถึงร้อยละ 94.91 และผู้วิจัยสังเกตจากขณะทำการทดลองของกลุ่มที่ดูภาพการ์ตูน ผู้เรียนจะพูดกับเพื่อนว่า "ตัวนี้น่ารัก" แสดงว่าความสะอาดตาของการ์ตูนจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียน ช่วยทำให้บทเรียนสนุกสนานไม่เบื่อหน่ายและเข้าใจบทเรียนเร็วยิ่งขึ้น (สมหญิง กลั่นศิริ, 2522 : 74) แต่อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาถึงคะแนนเฉลี่ยปรากฏว่าภาพถ่ายจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด อาจเนื่องมาจากภาพถ่ายให้รายละเอียดที่ชัดเจนและถูกต้องตามความเป็นจริงมากกว่าแบบอื่น ๆ ซึ่งเป็นเพียงการสร้างเพื่อเลียนแบบ

ดังนั้นแม้การวิจัยครั้งนี้จะไม่ปรากฏเด่นชัดว่าการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริงและภาพการ์ตูนจะแตกต่างกัน แต่ผลการวิจัยก็สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ทำไว้ก่อนในทำนองเดียวกันแต่ต่างระดับ ต่างวิชากัน

ข้อเสนอแนะ

การนำภาพถ่าย ภาพวาดเหมือนจริง ภาพการ์ตูนไปใช้ประกอบในหนังสือแบบเรียนหรือนำไปเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอน ผู้ผลิตหรือครูสามารถเลือกภาพแบบใดก็ได้ เพราะผลการวิจัยพบว่าภาพทั้ง 3 ชนิดนี้ต่างส่งเสริมให้เกิดการระลึกคำศัพท์ได้ทัดเทียมกัน